

Τὸ σκοτάδι πέφτει γρήγορα τώρα τὸ χειμῶνα. Ἰδιαίτερα ὅταν κάθῃσαι σὲ μιά πολυθρόνα, κοιτώντας ἓνα κομμάτι οὐρανὸ —ἀν σ' ἀφήνουν οἱ κεραίες τῆς τηλεοράσεως— τ' ἀπόγευμα μᾶς Κυριακῆς. Ἐκαναν τραγούδι γιὰ τ' ἀπόγευμα τῆς Κυριακῆς καὶ κάτι πρέπει νὰ ξέρουν.

Ὅλο περίεργα πράγματα σκέπτεται κανεὶς αὐτὴ τὴν ὥρα. Νᾶμαι λοιπὸν κι ἐγὼ, μὲ τὰ μάτια στὸ κομμάτι τοῦ οὐρανοῦ ποὺ δικαιοῦμαι, νὰ παρακολουθῶ τὸ φῶς ποὺ κάνεσαι καὶ νὰ σκέπτομαι τὸ χρόνο ποὺ πέρασε. Τὸ περιοδικό, τ' αὐτοκίνητο, ἡ ζωὴ μας, ἡ ζωὴ σας, τὸ παρελθὸν μας καὶ τὸ μέλλον μας.

Ἐρχεται καινούργιος χρόνος, βλέπετε... Πρέπει νὰ εἶναι εὐτυχησμένοι καὶ χαρούμενοι.

Ἄν ὅμως ἦταν ὅπως αὐτὸς ποὺ πέρασε τότε μπορείτε νὰ χαμογελάσετε ἐδῶ.

Δώδεκα μῆνες. Τετρακόσια μάτ. Δώδεκα ἑκατομμύρια ὥρες συζητήσεις γιὰ τὰ πόδια τοῦ Γιαλάντα καὶ τὸ γκολ τοῦ Δαλκαφούκη, Σήριαλς. Ἡ γειτονιὰ ποὺ εἶναι «φτωκική». Οἱ θησαυροὶ τῆς Σιέρρα Μάντρε. Ἡ σὺλὴ τῆς κυρὰ-Κατίνας. Τ' ἀπορρυπαντικά. Ἡ θεία Νίτου ξέρει. Ὁ θεῖος Γιώργος ἔχει νεανική καρδιά. Πλῶση ἐγκεφάλου. Τὰ παιδιὰ ἔρσαν ἀπ' ἔξω ὅτι τὸ ὀξυγόνο κάνει καλὸ στὸς μεταστέτες, τὰ σεντόνια καὶ τοὺς κάλους. Ὅσες φορές τολμήσαμε ν' ἀνοίξουμε τὸ «κουτί» δεχθήκαμε ἓνα καταγιοσμὸ δακρύων, ἀνοησίας καὶ «ἀστεϊσμών» ποὺ δὲν τρώγονται μὲ τίποτα. Βγήκαμε στοὺς δρόμους. Ἐκεῖ συναντήσαμε κάτι ξεροκέφαλους ποὺ λὲς καὶ κατασκευάστηκαν εἰδικὰ γιὰ νὰ κάνουν αὐτὴ τὴ δουλειά. Εἶδα —καὶ εἶδατε— ἀνθρώπους ποὺ δὲν βλέπουν πίσω, δεξιά κι ἀριστερὰ ἀλλὰ μόνο ἔμπρός. Εἶδα ὁδηγοὺς νὰ παίρνουν φόρα καὶ νὰ πέφτουν πάνω στὸ πᾶρτ μπαγκάζ τοῦ ἔμπρός αὐτοκινήτου πατώντας γ κ ἄ ζ ι ἀντὶ φρένο. Εἶπα σὲ κάποιον, σὲ συγγῆ ἀνάγκης, δ ε ξ ι ἄ καὶ ἔστριψε ἀριστερὰ κι ἔπεσε πάνω σὲ μιά μάντρα.

Στοὺς ἔθνικοὺς δρόμους εἶδα ἄδιαφορία τραγική, ὁδήγημα ἐγκληματικὸ καὶ ὄστυνομοκοὺς κάτω ἀπὸ γέφυρες καὶ πίσω ἀπὸ θάμνους νὰ σταματοῦν αὐτοκίνητα. Εἶδα δυὸ ἀτυχήματα ποὺ μ' ἀρρώστησαν καὶ διάβασα στὸς ἑφημερίδες δεκάδες πονεμένες ἱστορίες γιὰ τὸ π ῶ ς ἔ γ ι ν α ν αὐτὰ τὰ ἀτυχήματα.

Ἄκουσα καὶ διάβασα γιὰ τὰ «νέα μέτρα» ποὺ εἶναι «ἐγγυημένα» νὰ μειώσουν «τὰ ἐν Ἑλλάδι ὀδικὰ ἀτυχήματα» ἀλλὰ δὲν εἶδα νὰ μενώνεται τίποτα ἀπολύτως. Τὸ 1972 ἦταν μιά καλὴ χρονιά ἀπὸ παλλὰς πλευρῆς.

Τ' αὐτοκίνητα ἔφτανον νὰ στοικίζον περιουσίες. Οἱ ἀγορασταὶ ἔπρσαν στὰ γόνατα καὶ παρακαλοῦν μ ε ρ ι κ ο ῦ ς ἀντιπροσώπους νὰ τοὺς δώσουν «ἓνα» ἀλλὰ ἐκεῖνοι τὰ εἶχαν πουλήσει μέχρι τὸν Αὐγούστο τοῦ '73. Τηλεφωνήσατε στὸ περιοδικὸ καὶ μᾶς ρωτήσατε τί συμβαίνει, λέτε κι ἐμεῖς εἰσάγετε σὲ θέση νὰ καταλάβουμε τί συμβαίνει. Μέσος σ' αὐτὴ τὴ θαυμάσια χρονιά συναντήσαμε τὸν ἀντιπρόσωπο τῆς Μπούμπάγκεν ποὺ μᾶς εἶπε ὅτι «ὁ εἰδικὸς τύπος δὲν τὸν ἐνδιαφέρει διότι δὲν ἔχει αὐτοκίνητα νὰ πουλήσει». Συναντήσαμε κι ἓναν ἄλλον ἀλλὰ αὐτὸν ὡς τὸν φυλάμε γιὰ ἐκπληξή! Εἶναι μιά περίπτωση ξεχωριστὴ ποὺ, τὸ καλὸ ἔτος 1972, ἦταν ἀρκετὰ εὐγενεῖς γιὰ νὰ μᾶς τὴν προσφέρῃ!

Τὸ παρκάρισμα ἔγινε ἀδύνατο στὴν Ἀθήνα, κάποιος σκέφθηκε ν' ἀπαγορεύσῃ τὸ παρκάρισμα στὴν Πλάκα, ἐκτὸς τῶν αὐτοκινήτων τῶν ὁποίων οἱ εὐτυχεῖς κάτοχοι μ ε ν ο υ ν στὴν Πλάκα, τὸ σκέδιο δὲν πραγματοποιήθηκε ἀλλὰ ἔδειξε πῶς σκέπτονται μερικοὶ ἄνθρωποι. Ἐγινε ἡ μπλὲ ζώνη καὶ τιμαρῆθηκαν δεκάδες κιλιάδες αὐτοκίνητα μὲ ἀφαίρεση μινιακίδων ποὺ εἶναι ἓνα μέτρο τελειῶς ἀχρηστο καὶ ἀφυκαλόγητο καὶ δὲν λύνει, ἢ ἔλυσε ποτέ, κανένα πρόβλημα. Θυμᾶμαι τώρα ὅτι διάβασα στὸς ἑφημερίδες μερικὰ πράγματα γιὰ τὸν νέο Κ.Ο.Κ. ἀλλὰ ἀκόμη δὲν ξέρω τί λέει ὁ νέος Κ.Ο.Κ. καὶ πιστεύω ὅτι, τουλάχιστον τὰ αὐτοκίνητικὰ περιοδικὰ, ἔπρεπε νὰ ἔχουν λάβει γνώσητῶν διατάξεων τοῦ νέου Κ.Ο.Κ... Ἔτσι νὰ μπορούσαν νὰ βοηθήσουν κάπως! Οἱ ἀγῶνες αὐτοκινήτου πῆγαν ἀπ' τὸ κακὸ στὸ χειρότερο, οἱ ἀγῶνες μοτοσυκλέτας κατέρρευσαν, τὸ μόντο-κράξ ἦταν μιά κανονικὴ Ἱταλικὴ Ὀνερέτα καὶ τὸ Τατόϊ δ ἔ ν ἐπισκευάσθηκε.

Θυμᾶμαι, μιά μέρα, ποὺ ἔ κ λ ε ι σ ε ἓνα ἐργαστάσιο καὶ τὸ περιοδικὸ ἄρχισε νὰ κυκλοφορήσῃ γιατί οἱ τεχνικοὶ παράτησαν τὴ δουλειὰ τους καὶ πῆγαν στὸ ἀεροδρόμιο νὰ δοῦν τὸν Ὀλυμπιακὸ ποὺ ἐρχόταν ἀπὸ τὴν Εὐρώπη καὶ θυμᾶμαι ὁμάδες ἀνθρώπων νὰ ξεροσταλιάζουν, σὲ ἔ ρ γ ἄ σ ι μ ε ς ὥρες, μπρὸς στὸς βιτρίνες τῶν καταστημάτων παρακολουθώντας μπάλλα.

Σκέπτομαι ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἔχασαν τὸ ἐνδιαφέρον τους γ ε ν ι κ ἄ καὶ προσπαθοῦν νὰ περάσουν τὴ σημερινὴ ἡμέρα περιμένοντας τὴν αὐριανὴ γιὰ νὰ δοῦν τί θὰ κάνουν. Ὅταν λέω οἱ «ἄνθρωποι», δὲν ἔννοῶ τοὺς μεγαλεμπόρους φακῆς, τυροῦ, ὑφασμάτων, σιδήρων γιὰ τὴ βιομηχανία, πλαστικῶν γιὰ τὰ λουλούδια, ὅστε ἐκείνους ποὺ ἀσχολοῦνται μὲ μεγάλες «μπίζνες» ἀλλὰ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἐγὼ γνωρίζω.

Τοὺς ἀναγνώστες ποὺ ἦλθαν στὸ περιοδικὸ ἢ ἔγραψαν γράμματα, τοὺς λίγους φίλους, ἐκείνους ποὺ καταλαβαίνουν πέντε πράγματα. Δὲν λέω, μπορεί νὰ καταλαβαίνουν καὶ οἱ ἄλλοι, ἀλλὰ εἶναι μᾶλλον σπάνιο φαινόμενο! Καὶ τώρα, ποὺ τὸ σκοτάδι ἔχει καλύψει τὸ παραλληλόγραμμό μου, σκέπτομαι ἂν πράγματι ἦταν καλὴ καὶ γιὰ μᾶς καὶ γιὰ σᾶς. Ὅχι γιατί κάναμε κάτι καλὸ ἢ κακὸ... Ὅχι γιατί ἐπιτύχαμε ἢ ἀποτύχαμε στοὺς σκοποὺς μας... Ἀλλὰ μόνο γιατί ὅλοι μας καταλάβαμε τί ἀκριβῶς γίνεται γύρω μας.

Καὶ τοποθετήσαμε ἐκείνη τὴν περίφημη γλῶσσα σ' ἐκεῖνο τὸ περίφημο μάγουλο.

Ἄς τὴν κρατήσουμε λοιπὸν ἐκεῖ καὶ τὸ 1973! Εἶναι μιά ἀσφαλίστικὴ δεικλίς.

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΒΑΘΑΣ